

Valentí Puig
Dormir mil anys

Proa

VALENTÍ PUIG

Dormir mil anys

EDICIONS PROA

BARCELONA

2015

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®
Disseny de la coberta: Carlos Cubeiro
Il·lustració de la coberta: © Pemaphoto-Fotolia

Primera edició: novembre del 2015

© Valentí Puig, 2015

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: Víctor Igual, S.L.
Impressió: Bookprint
ISBN: 978-84-7588-591-9
Dipòsit Legal: B. 9.532-2015

Sumari

SALVE, PARADÍS

Salve paradís	9
Dormir mil anys	11
Idea del Veronese	13

ÉS UN UNIVERS

Nit feixuga	17
Cel fòssil	19
Vastes planes de Déu	21
Enciclopèdies	23
És un univers	25

EPITAFIS

Epitafis	29
----------	----

NOMÉS LA CULPA

Més fort que la mort	33
Urgències	35
Només la culpa	37
Administrar la glòria	39

MÉS VELL

Desgavell	43
Nafres	45

Més vells	47
Grans aus	49
Púrria	51
Tot es desfà	53

MOTEL

Motel	57
Vísceres	59
Rien faire	61
Mai prou	63
Abans d'ara	65
Caminada	67
Fills d'Eva	69
Fumaven mentolat	71

COSA BEN TRISTA

Roques de S'Arenal	75
El rap tan fi	77
Cosa ben trista	79
Desig	81
El puput	83
Veus	85
Els dofins	87

L'OMBRA DE LA SEU

L'ombra de la seu	91
-------------------	----

Salve, paradís

Vaig creure'm al paradís quan entràrem al port de Cabrera abans que comencés la nit de mala mar. M'ho vaig creure quan anava als cinemes de reestrena, escoltava les seleccions de música clàssica del *Reader's Digest* o nedant de nit, i també sentint el freu d'una dona que t'espera sota la dutxa, com sé que tots els cossos malalts, accidentats, tot metàstasi, no cabrien a la tomba de Can Puig a Sòller. Tota una vall escambuixada per les fumeres de carritx ben d'horabaixa és un altre decorat del paradís, quan els homes no temen el triomf de la mort perquè han vist la flama de l'esbarzer.

Paradís que és talment el tast d'un capoll de meló fresc, una llesca de pa fregada d'all i trempada amb oli. Un do, una memòria imaginària, una lliçó. Pujar a una torre cèltica i contemplar la teva joventut de mal caçador que dorm protegint-se amb l'avantbraç de les flames fantasmals del gas que emana dels llacs que foren prehumans, mal caçador que perdes l'espasa jugant als daus. L'infern, paradís.

Eres al paradís agafat a la mà de ton pare, pels carrers plens de murtra escampada, o a les cales perdudes de l'illa que t'omple de malsons. Paradís de cabell d'àngel, sortós,

inacabable. Paradís del guaitar per la finestra dels avions
i veure els núvols que l'Altíssim trepitja camí del setial
per asseure's i judicar els vius i els morts. Salve, paradís.

Dormir mil anys

Dormir mil anys, fer-ne un poema.
Per res desalenats, ni herois ni sants.
Homes que diuen sí quan fumiguen
els amagatalls del mal. Mil anys,
quin misteri. Sense cap tuf de mort.
Alcohols poderosos, sagraments,
dormir mil anys. Una dona al costat,
un rostre per a quan, desvetllat, miris
i sàpigues com serien mil anys d'amor.

Bon punt deixondits, escriure un poema
com aquella fúria de torrent muntanyenc,
el torrent del cant de Píndar, amb veu
—segons deia Horaci— profunda, terrible.
Mil anys i seríem com no som.

Idea del Veronese

Com va ser que el convit acabà fent-se a la casa de Leví?
Estava previst un altre sopar que fos el Sant Sopar
però interpretar una pàgina dels Evangelis no s'usava.
És clar: el Veronese en fa una obra mestra. El sopar,
chez Leví. Tot de balustrades s'enduen la mirada
a l'arc central. Fins i tot, hi ha un nan i un negret. Els apòstols
fan tertúlia i pels finestrals guaita Venècia. Cap sopar
se li assembla. Quan la Inquisició se'n queixa, Veronese
canvia el títol, i no el quadre. Hi queden el negret i el nan,
els nobles venecians, gats i gossos, turcs, mercaders, bufons,
el bull i un cert fast, fins i tot —diuen— l'autoretrat del pintor.
La mundanitat veneciana escampa sedes opulentes.
Pere trinxa destrament el xai i Jesucrist en té a mà una cuixa.
Què no hauríem fet per ser a la llista de convidats de Leví!
Tot de colors roents atorguen a l'escenificació un velam
de naus que tornen a port amb tresors. La gran nau del Veronese,
ancorada a Venècia, té per mestre d'aixa Palladio,
i n'és absent res que no sigui vital. Ens desentenem
del Sant Sopar o és que pot figurar-se d'altres maneres
que el Sant Ofici no entén? Vet aquí un gat ajagut
sota la cadira de Judes. Anirem rere la bellesa, onsevulla
que ens meni? D'una pàgina central dels Evangelis
a un episodi bíblic menor? I què té més veritat?

És un univers